

ПОДЪ СЛИВИТЪ

Разхождахме се съ колегата Р. по шосето извън село. Бѣше топла априлска привечеръ. Селото — голѣмо, угледно, прибрано въ политѣ на Балкана, се губѣше въ прѣсната зеленина на току-що прецѣфтѣли овощни градини. Тукъ-тамъ нѣкое закѣснѣло ябълчево дръвче розовѣеше като девойче. Шосето завиваше изъ малка клисура. Отстрани, бърза рѣкичка вървѣше успоредно съ пѣтя и водѣше до еднокаменна воденица, крива и побѣлѣла като старецъ. Отъ горе слизаше гѣста букова гора, изрѣзана изведнѣжъ съ права линия, подъ която лѣщѣха влажни ливади. Това напомняше кждрава коса, подстригана надъ широки, закрѣглени плещи. Слънцето меко слизаше къмъ хоризонта. Бѣше тихо. Въ прозрачния въздухъ сегизъ-тогизъ мълчаливо се стрелваше нѣкоя лѣстовица, или натежнѣла пчела бръмваше като струна и заглѣхваше.